

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **P. T. T.**, nar. XXX,
bytem XXX,
státní příslušnost XXX
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem,
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí ČR**,
sídlem Loretské náměstí 5, Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před nezákonným zásahem Ministerstva zahraničních věcí České republiky (dále jen „žalovaný“), za který shledal zrušení již přiděleného termínu k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty ve formě e-mailového sdělení.
2. V žalobě nejprve žalobce popsal skutkové okolnosti posuzované věci, a sice že způsobem zveřejněným na úřední desce zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji podle ustanovení § 169f zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“) si sjednal termín k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vydání zaměstnanecké karty. Byl mu přidělen termín na den 20. 9. 2019 v 8:30 hodin. Uvedený termín získal v souladu se zákonem ještě před nabytím účinnosti nařízení vlády České republiky č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále jen „nařízení vlády“). Dne 5. 9. 2019 však obdržel e-mail odeslaný z vízového odboru žalovaného, který obsahoval informaci, že přidělený termín pro podání žádosti mu byl zrušen v souvislosti s nabytím účinnosti nařízení vlády a to s vysvětlením, že „*zastupitelský úřad nesmí přijmout žádnou žádost, jak je stanoveno nařízením vlády*“, když podle přílohy č. 2 k nařízení byl stanoven počet žádostí o zaměstnaneckou kartu - mimo režim *vysoce kvalifikovaný zaměstnanec* - počínaje od 1. 9. 2019 pro zastupitelský úřad České republiky v Hanoji - nula.
3. Žalobce zdůraznil, že žalovaný správní orgán v srpnu 2019 umožnil podávání žádostí o přidělení termínu k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vydání zaměstnanecké karty na září 2019 prostřednictvím e-mailu spravovaného žalovaným zamkarta_hanoi@mzv.cz. V době, kdy již byl žalobce úspěšně registrován k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, žalovaný tuto registraci zrušil, a žalobci oznámil, že jeho termín již není platný.
4. Podle názoru žalobce popsáním postupem žalovaný porušil základní zásady nejen předvídatelnosti práva, ale i veřejné služby jako služby veřejnosti. Uvedený postup je proto v rozporu se zásadou legitimního očekávání, zásadou dobré správy ve veřejné správě, zásadou povinnosti umožňovat uplatňování práv a oprávněných zájmů, jakož i obecnou právní zásadou neohrožování důvěry v právo. Postup žalovaného je nadto v případě žalobce i retroaktivní. Žalobce nemá jinou možnost, než se tomuto nezákonnému zásahu bránit soudní cestou, přičemž podle svého přesvědčení podal žalobu ve lhůtě určené zákonem, neboť lhůta začala běžet dne 5. 9. 2019, kdy byla žalobci doručena výše specifikovaná e-mailová zpráva žalovaného.
5. Závěrem žalobce navrhl, aby soud deklaroval za nezákonný zásah zrušení již sjednaného termínu a zároveň, aby soud přikázal žalovanému umožnit žalobci podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že v posuzované věci není pasivně legitimován. E-mailová zpráva zasláná žalobci dne 5. 9. 2019, je ze strany ministerstva pouze konstatováním nového právního stavu a nikoli zásahem správního orgánu, v jehož důsledku by žalobce byl zkrácen na svých právech. Ke zrušení možnosti podání žádosti došlo od 1. 9. 2019 ze zákona, nikoliv z rozhodnutí správního orgánu.

7. Podle žalovaného skutek popsany žalobcem nedosahuje intenzity nezákonného zásahu ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. Ke zrušení termínu nedošlo ze strany žalovaného svévolně, retroaktivně, bez ohledu na legitimní očekávání a zájmy žadatelů, ale z důvodu, že jiný postup nebyl možný ani zákonný vzhledem k povinnosti uložené správnímu orgánu zákonem, respektive nařízením vlády.
8. V posuzovaném případě nejsou ani splněny kumulativní podmínky nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s., neboť žalobce nebyl přímo zkrácen na svých právech, protože subjektivní právo, jehož porušení se žalobce domáhá, je oprávnění podat žádost o zaměstnaneckou kartu na základě předchozí objednávky termínu k podání žádosti. Žalobce sice osvědčil legitimní očekávání ve vztahu ke stanovenému termínu podání žádosti, avšak samotné subjektivní právo k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu zaniklo s účinností předmětného nařízení vlády. Legitimní očekávání na základě úspěšného předchozího objednání nemůže nahradit absenci samotného subjektivního práva k podání žádosti.
9. Rovněž není splněna podmínka nezákonnosti, protože postup žalovaného byl založen nabytím účinnosti novely zákona o pobytu cizinců č. 176/2019 Sb., respektive nařízení vlády, které je vydáno na základě zákona, a které - specificky - provádí ustanovení § 181b zákona o pobytu cizinců. Napadený postup žalovaného tak vychází z obecně závazných právních předpisů a je v souladu s požadavky ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.
10. Podle žalovaného postup správního orgánu není v rozporu ani se zásadou zákazu retroaktivity. Jedná se o tzv. nepravou retroaktivitu, která je obecně přijímána v případě procesních ustanovení a která působí pouze do budoucnosti, byť upravuje i dříve vzniklé vztahy. Legitimita takto konstruované právní normy vyplývá z pravomoci státu v oblasti migrace a bezpečnosti, kde existuje zájem státu na bezodkladné účinnosti přijatých opatření.
11. V daném případě nedošlo k zásahu do práv žalobce a jednání žalovaného není v rozporu se zásadou právní jistoty ani legitimního očekávání. Objednání termínu pro účel podání žádosti prostřednictvím e-mailu není správním řízením v užším slova smyslu. S tím souvisí relativně nízká intenzita tvrzeného zásahu do jinak oprávněného očekávání žalobce, tedy že mu bude - v návaznosti na úspěšné objednání - stanoven termín k podání žádosti. Zásada legitimního očekávání není absolutní a v daném případě musela ustoupit zákonným podmínkám daným platnou a účinnou právní úpravou.
12. Závěrem žalovaný uvedl, že podle jeho názoru není žaloba přípustná. Pokud by se s tímto názorem Městský soud v Praze neztotožnil, navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
13. Žalobce v replice zopakoval, že žalovaný svým postupem porušil legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci a nezákonně zasáhl do subjektivních práv žalobce. K tvrzení žalovaného, že se jednalo o pouhé konstatování nového právního stavu, žalobce uvedl, že stejná situace nastala již v měsíci červenci roku 2018. Žalovaný však přesto i v měsíci srpnu nadále přijímal žádosti těch žadatelů, kteří se registrovali k podání žádosti způsobem, jaký zastupitelský úřad zveřejnil na svých internetových stránkách v souladu s ust. § 169f odst. 1 zákona o pobytu. Tehdy se jednalo o pozastavení přijímání žádostí na základě usnesení vlády ČR č. 474 ze dne 18. 7. 2018. Jelikož je žalovaný vázán též usnesením vlády, zveřejnil na úřední desce oznámení, že žalovaný v návaznosti na rozhodnutí vlády vydal instrukci, aby Velvyslanectví ČR v Hanoji pozastavilo příjem výše uvedených žádostí s platností od

18. 7. 2018. Žalobce k vyjádření připojil usnesení Ministerstva vnitra ze dne 7. 12. 2018, č. j. OAM-32944-12/ZM-2018, z něž vyplývá, že žalovaný žádost přijal dne 8. 8. 2018. Argument o konstatování nového právního stavu je podle žalobce ryze účelový.
14. Závěrem žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 74/2019-31, v jehož důsledku došlo k odvolání pozastavení přijímání žádostí na základě výše specifikovaného usnesení vlády. Žalovaný pak na internetových stránkách zveřejnil nový způsob objednávání termínu na měsíc srpen a tímto způsobem si sjednal termín i žalobce. Žalovaný však i přesto žalobci podání žádosti neumožnil.
15. U jednání, které se konalo 21. února 2020 oba účastníci setrvali na svých argumentech. Soud vyzval žalobce k upřesnění žalobního petitu s upozorněním, že žalobce koncipuje žalobní návrh tak, jako by již netrval, domáhá-li se, aby soud tvrzený zásah spočívající ve zrušení již sjednaného termínu na den 20. 9. 2019 určil za nezákonný a zároveň jej vymezuje jako zásah trvající, navrhuje-li, aby soud přikázal žalovanému umožnit žalobci podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty. Zástupce žalobce uvedl, že žalobce trvá na žalobním návrhu a dodává, že podle žalobce se jedná o jednorázový nezákonný zásah s trvalými důsledky, proto žádá o přikázání žalovanému, aby umožnil žalobci podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty do 30 dnů.
16. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
17. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
18. Podle ust. § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu *Vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*
19. Podle ust. čl. II odst. 7 zákona č. 176/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 176/2019 Sb.“) *Do dne nabytí účinnosti nařízení vlády vydaného podle § 181b odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, stanoví maximální počet žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat v rámci určitého časového období na příslušném zastupitelském úřadu, je maximálním počtem žádostí pro jednotlivé druhy oprávnění k pobytu počet žádostí, které byly na tomto zastupitelském úřadu podány v roce 2016. Pro účely organizace přijímání žádostí může Ministerstvo zahraničních věcí s ohledem na místní podmínky maximální počet žádostí poměrně rozložit do týdenních, měsíčních nebo čtvrtletních úseků. Ustanovení § 181b odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije obdobně.*
20. Podle ust. § 1 odst. 2 nařízení Vlády *je maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.*
21. Podle ust. § 3 odst. 2 nařízení Vlády *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu vyhrazený z počtu žádostí uvedeného ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení pro žádosti*

podané v rámci jednotlivých vládou schválených programů stanoví sloupce 3 a 4 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.

22. Podle ust. § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
23. Podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*
24. Před samotným posouzením, zda jsou splněny všechny podmínky pro přiznání ochrany před nezákonným zásahem, jak je vyžaduje soudní řád správní a judikatura správních soudů, shledává soud vhodným popsat skutkové okolnosti dané věci, včetně časových souvislostí.
25. Dne 16. 7. 2019 byl vyhlášen zákon č. 176/2019 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců a některé další zákony; účinnosti zákon nabyt dne 31. 7. 2019. Touto novelou bylo vloženo výše citované ust. § 181b do zákona o pobytu cizinců.
26. V daném případě si žalobce dne 9. 8. 2019 sjednal termín pro podání žádosti na měsíc září, který mu byl přidělen na den 20. 9. 2019.
27. Dne 30. 8. 2019 bylo vyhlášeno nařízení vlády (č. 220/2019 Sb.), které nabylo účinnosti dne 1. 9. 2019. V důsledku tohoto nařízení došlo ke změně kvóty pro přijímání žádostí o zaměstnaneckou kartu v programu kvalifikovaný zaměstnanec na zastupitelském úřadu v Hanoji na počet 0.
28. Dne 5. 9. 2019 žalovaný sdělil žalobci prostřednictvím e-mailové zprávy, že v důsledku vydání nařízení vlády zastupitelský úřad nesmí přijmout žádnou žádost o zaměstnaneckou kartu. Z toho důvodu se registrace provedená před účinností tohoto nařízení ruší a stanovený termín není nadále platný.
29. Nejprve soud řešil otázku pasivní legitimace žalovaného, který ji zpochybňoval. Podle tvrzení žalovaného byl zasláním předmětné e-mailové zprávy pouze konstatován nový právní stav, nešlo o zásah správního orgánu. Ke zrušení možnosti podat žádost došlo již dne 1. 9. 2019 na základě zákona a nikoliv z vůle správního orgánu (ať zastupitelského úřadu v Hanoji či žalovaného). S tímto názorem se soud neztotožňuje. Byť účinností nařízení vlády došlo ke stanovení kvóty pro přijímání žádostí o zaměstnaneckou kartu na počet nula, tedy fakticky bylo zastaveno podávání žádostí za tímto pobytovým účelem, nedošlo vydáním nařízení automaticky ke zrušení termínu pro podání žádostí. Je nutno zdůraznit, že žádosti o zaměstnaneckou kartu v měsíci září bylo možné podávat, byť pouze v programu „vysoce kvalifikovaný zaměstnanec“ nebo „klíčový a vědecký personál“. Sjednané termíny tak mohly být zrušeny pouze v případě těch žadatelů, kteří do těchto programů nebyli zařaditelní. Nařízení vlády, ani zákon, který vládu k vydání tohoto nařízení zmocnil, neobsahují ustanovení, podle nichž by již předem sjednané termíny k podání žádosti byly automaticky rušeny. Ke zrušení termínu tak fakticky došlo až dne 5. 9. 2019, kdy žalovaný tuto informaci sdělil žalobci zasláním e-mailové zprávy. Vzhledem k tomu, že předmětné sdělení není rozhodnutím ve smyslu § 65 an. s. ř. s., jednalo se o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Pasivní legitimace žalovaného tedy je dána.
30. Aby soud mohl přiznat žalobci ochranu před nezákonným zásahem, musí být kumulativně splněny všechny podmínky uvedené v § 82 s. ř. s. Jak již opakovaně judikoval Nejvyšší

správní soud: „ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li-a to kumulativně, tedy zároveň-splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka), [...] není-li splněna byť jen jediná z kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno takovou ochranu odeprít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, sp. zn. 2 Aps 1/2005).

31. Z výše uvedeného je zřejmé, že druhá a čtvrtá podmínka je v daném případě splněna, stejně tak jako podmínka pátá, kdy zrušením termínu k podání žádosti bylo přímo žalobci znemožněno podat konkrétního dne předmětnou žádost. Zbývá posoudit, zda došlo k přímému zkrácení práv žalobce a zda posuzovaný zásah byl v rozporu se zákonem.
32. K přímému zkrácení práv žalobce soud uvádí, že u posouzení zkrácení práv je nezbytné zohlednit i intenzitu zásahu do práv žalobce. Sama skutečnost, že žalobci nebylo v konkrétní době umožněno podat žádost o konkrétní pobytové oprávnění, neznamená, že mu tato možnost zcela zanikla, potažmo, že mu to nebude umožněno v budoucnu. Lze dodat, že dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnanecké karty je nenárokovým pobytovým oprávněním. Nelze tedy tvrdit, že při splnění určitých kritérií, by byla žádost žalobce jistě úspěšná.
33. Přesto nelze opomenout, že žalobce se nachází v situaci, kdy nelze předvídat, zda a kdy nastane možnost podat předmětnou žádost, pro jejíž podání si již jednou sjednal termín. Byť se jedná o nenárokové pobytové oprávnění, jádrem sporu není meritorní posouzení žádosti, ale možnost takovou žádost podat a zahájit o ní správní řízení. Nelze tedy pouhým odkazem na nenárokovost pobytového oprávnění vyloučit zkrácení práv žalobce. Jak uvedl již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, krajský soud se v rozsudku řídil „přístupem vycházejícím z předpokladu, že apriorní a zcela zjevná neúspěšnost žádosti znamená, že je zcela zbytečné (a v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny) o takové žádosti zahajovat a vést řízení, a potažmo rozhodovat o způsobu jejího podání (srov. bod 27 rozsudku krajského soudu). Takové východisko není správné a nešetří jádro práva chráněného čl. 36 odst. 1 Listiny, podle kterého se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.“ Tento rozsudek navazuje na již dříve vyslovený názor v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011-62, dle něž „[i] žadatel o vízum, jakkoli nemá právní nárok na vstup do České republiky, má právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) při vyřizování žádosti o takový vstup. Toto právo v sobě zahrnuje především předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat i možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem (...).“ Z judikatury tak jednoznačně vyplývá, že ani zcela zjevná neúspěšnost podané žádosti nezbavuje správní orgány šetřit práv žalobce na spravedlivý proces při podání žádosti. Tím spíše nelze skutečnost, že žalobce žádá o nenárokový pobytový titul, vykládat způsobem, že žalobce vůbec nemá nárok na podání žádosti.
34. Sjednáním termínu tak žalobci vzniklo očekávání, že v předmětný den mu bude umožněno předmětnou žádost podat. Sdělením žalovaného o zrušení tohoto termínu však došlo v důsledku nově regulované právní úpravy k přímému zásahu do práva žalobce podat žádost podle ust. § 42g zákona o pobytu.

35. Poslední podmínkou, která pro přiznání ochrany před nezákonným zásahem musí být splněna, je nezákonnost tvrzeného zásahu. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že tato podmínka splněna nebyla.
36. Jak vyplývá z výše citovaných ustanovení zákona a nařízení, vláda byla zmocněna ustanovením § 181b ke stanovení maximálního počtu žádostí o (mimo jiné) zaměstnaneckou kartu. Z přechodných ustanovení zákona č. 176/2019, konkrétně z odstavce 7 vyplývá, že do dne nabytí účinnosti takového vládního nařízení je „*maximálním počtem žádostí pro jednotlivé druhy oprávnění k pobytu počet žádostí, které byly na tomto zastupitelském úřadu podány v roce 2016.*“ Ode dne účinnosti nařízení vlády je třeba z něho vycházet. Vzhledem k tomu, že nařízení nabylo účinnosti dne 1. 9. 2019, od tohoto dne je maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu určen právě tímto nařízením.
37. Městský soud v Praze si je vědom, že Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54 uvedl: „*Hodlá-li vláda (na základě svého politického rozhodnutí) zavést určitý typ regulace, která má fakticky povahu normativního právního aktu vztahujícího se na neurčitý počet adresátů a mající obecnou povahu, nemůže tak činit prostřednictvím aktu interní povahy. To platí tím spíše, jedná-li se o opatření v důsledku omezující právo jednotlivce na přístup ke správnímu orgánu garantované čl. 36 odst. 1 Listiny za situace, kdy je tento přístup upraven na úrovni zákona. Dotčené usnesení vlády proto nanejvýš mohlo vyjádřit politickou vůli vlády, která by byla toliko předpokladem pro pozdější přijetí právně závazných rozhodnutí příslušným ústavním orgánem (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 482/97). Nejvyšší správní soud současně doplňuje, že i kdyby snad vláda k 18. 7. 2018 přijímání určitého typu žádostí pozastavila nikoli na základě usnesení, ale prostřednictvím právního předpisu (nařízení vlády ve smyslu čl. 78 Ústavy), nebylo by možno takový podzákonný předpis aplikovat, neboť by nebyl vydán k provedení zákona a v jeho mezích.*“
38. V nyní projednávané věci se však jedná o odlišný právní stav. Vláda byla zákonem č. 176/2019 Sb. zmocněna k vydání nařízení, jež upravuje počet přijímaných žádostí o zaměstnanecké karty a nadto se zde nejedná o interní akt vlády, ale o obecně závazný předpis. Stanovení kvóty pro podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na počet nula tak proběhl zcela v souladu se zákonem. Žalovaný následně, vázán zákonem a nařízením, dříve sjednaný termín žalobce pro podání žádosti zrušil, neboť z nařízení jednoznačně vyplývá, že zastupitelský úřad v Hanoji nesmí přijmout žádnou žádost o zaměstnaneckou kartu v programu „kvalifikovaný zaměstnanec“. Žádost se tak stala de facto nepřijatelnou v období, na které měl žalobce sjednaný termín. Pokud by mu termín zrušen nebyl a žádost bylo umožněno podat, zastupitelský úřad by neměl jinou možnost, než žádost označit za nepřijatelnou s odkazem na nařízení vlády, jež příjem těchto žádostí de facto pozastavilo. Jak již bylo uvedeno výše, samotná zjevná neúspěšnost či nepřijatelnost žádosti neznamená, že nedošlo ke zkrácení práv žalobce. K přiznání ochrany před nezákonným zásahem toto zkrácení musí být rovněž v rozporu se zákonem. K porušení zákona však v daném případě nedošlo, neboť žalovaný postupoval způsobem, který byl v souladu se zákonem a rovněž zásadou hospodárnosti. Zrušením termínu totiž žalovaný šetřil prostředky žalobce, který by se dne 20. 9. 2019 musel dostavit na zastupitelský úřad v Hanoji a též zastupitelského úřadu, který by všechny žádosti tohoto typu musel označit za nepřijatelné v souladu se zákonem o pobytu a nařízením vlády.

39. Soud zde přisvědčuje žalobci, že sjednáním termínu mu mohlo vzniknout jisté legitimní očekávání, že mu bude umožněno žádost podat, ale zároveň poukazuje na výše citované přechodné ustanovení, dle něhož mohli žadatelé již od 16. 7. 2019, potažmo od 31. 7. 2019, kdy zákon nabyl účinnosti, očekávat, že vláda může změnit maximální počet přijímaných žádostí o zaměstnaneckou kartu (srov. čl. II odst. 7 zákona č. 176/2019 Sb.). I přes legitimní očekávání museli tedy žadatelé stejně tak počítat s možností, že se maximální počet přijímaných žádostí může kdykoliv od 31. 7. 2019 změnit.
40. K poukazu žalobce na situaci v létě roku 2018, že i přes vyhlášené usnesení vlády, jež zakazovalo přijímání žádostí o pobytová oprávnění, zastupitelský úřad přijímal žádosti, pro jejichž podání si žadatelé předem sjednali termín, soud konstatuje, že byť byl zastupitelský úřad tímto usnesením vázán, nejednalo se o stejnou situaci. Tehdy se jednalo o interní akt vlády, nikoliv obecně závazný předpis. Z postupu zastupitelského úřadu v létě 2018 nelze dovozovat, že i v roce 2019, tedy po vydání nařízení vlády na základě zákonného zmocnění, bude úřad postupovat stejným způsobem. Stejně tak nelze přisvědčit argumentu, že žalovaný postupoval retroaktivně, neboť se v daném případě jedná o retroaktivitu nepravou a v procesních ustanoveních obecně přijatelnou.
41. Ačkoliv lze konstatovat, že legisvakanční lhůta u vydaného nařízení byla pouhý jeden den (platnost dne 30. 8. 2019 a účinnost dne 1. 9. 2019), tedy byl dán velmi časově omezený prostor jak správním orgánům, tak žadatelům, jež měli sjednaný termín, se na tuto změnu připravit, nařízení bylo vydáno v souladu se zákonem. Podle soudu přijatelnějším řešením by bylo stanovení maximálního počtu podaných žádostí s větším předstihem (prodloužit legisvakanční lhůtu) či umožnit přijetí žádostí, pro jejichž podání si již žadatelé sjednali termín. Jedná se však pouze o jistý náhled do budoucna, neboť ve výsledku je na rozhodnutí vlády, kdy a jak upraví počet přijímaných žádostí o pobytová oprávnění.
42. Závěrem soud pro úplnost dodává, že si je vědom rozhodnutí ve věci č. j. 11 A 166/2019-32, v němž zdejší soud v totožné věci žalobě zčásti vyhověl. Třetí senát se s názorem vysloveným v tomto rozsudku dílem neztotožnil a z tohoto důvodu rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části.
43. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že nedošlo ke splnění podmínky nezákonnosti tvrzeného zásahu ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. Žaloba tedy není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
44. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. února 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu